

Tôi lấy chồng, cả nhà chồng cưng chiều tôi như bảo bối, ngày nào cũng chăm sóc tôi.

Được cho đón như vậy, hôn sự với nhà họ thắm cuối cùng vẫn rơi vào tay tôi. Về lý do ư, có lẽ là vì bà cụ thắm coi trọng quy tắc, không chấp nhận thân phận của Mục Nam Đình. Mặc cho tường lan, Mục Nam Đình có tìm mọi cách lấy lòng.

Cuối cùng, bà cụ thắm vẫn quyết định chọn tên tôi. Đàm cưới hôm nay rất long trọng, long trọng đến mức ngay cả tôi cũng có chút bất ngờ. Tôi ngồi trong xe hoa, nhìn đoàn xe chậm chậm tiến vào trang viên nhà họ thắm.

Đập vào mắt là cả một biển hoa, ngọt ngào hoa tử đằng. Tôi như đang sở hữu một thế giới hoa, như lạc vào khu vườn bí mật của Monette. Đẹp đến kinh ngạc.

Đến nỗi, sau đó thắm rứt đã cống tôi vào phòng tân hôn như thế nào, tôi cũng không rõ. Lễ cưới kết thúc, người trang điểm không ngừng nói với giọng điệu phấn khích bên tay tôi. Nghe nói đám cưới này đã vận chuyển hết số hoa hồng tươi và tử đằng trong một tuần của cả thành phố Giang đến đây.

Hạ trí, cô bạn phù dâu, vẻ mặt bình thản, như khoe miệng nhất lên cho thấy cô ấy cũng rất hài lòng. Nói rồi, cô ấy cẩn thận tháo chiếc vương miện trên đầu tôi xuống. Chiếc vương miện này cũng không tầm thường, nghe nói là vật gia truyền của nhà họ thắm.

Nghe lời người trang điểm, tôi và Hạ trí nhìn nhau cười. Được coi trọng bao giờ cũng là điều đáng mừng. Họ cứ bàn tán về đám cưới hôm nay lãng mạn, mơ mộng thế nào.

Đám cưới rất hoành tráng, tôi cúi đầu nhìn viên kim cương lớn trên tay. Ừm, cũng rất nổi bật. Không ngờ thắm rứt, người lạnh lùng và kêu ngọt từ nhỏ, lại có một đám cưới mơ mộng và lãng mạn đến thế.

Sao anh ấy lại đồng ý chứ? Buổi tối, tôi ngồi trên giường tân hôn, hồi tưởng lại từng cảnh tượng trong ngày. Cha tôi mặt đanh lại, vô cùng nghiêm khắc, nhìn thế nào cũng không giống một người cha đang gả con gái. Tôi thực sự không thể hiểu nổi, người cha từng yêu thương và bảo vệ tôi.

Sao có thể đột nhiên không yêu tôi nữa? Tôi chuyển ánh mắt sang tường lan, sự tức giận trên mặt bà ta, sự không cam lòng và ghen tị của Mục Nam Đình. Tôi đều thấy rõ, nhìn đôi mắt đỏ hoe vì khóc của Mục Nam Đình, chặc chặc, thật đáng thương. Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, thắm rứt nửa thân trên trần chân, chỉ quấn một chiếc áo tròng tắm ngang eo, mang theo hơi nước lướt lờ trong phòng tắm.

Anh chậm chậm bước ra, cơ thể săn chắc, cơ bắp rõ ràng, tóc còn ẩm, thậm chí có vài giọt nước trượt dọc theo cổ từ từ lăn xuống. Đôi mắt đen như mực không rời khỏi tôi. Anh từ từ tiến lại gần, tôi khó khăn nuốt nước bọt.

Từ ba ngày tôi đã cảm thán về vẻ ngoài của thắm rứt, rõ ràng mang một đôi mắt đào hoa đa tình, nhưng khuôn mặt lại luôn lạnh lùng, sự xa cách sẽ lẫn chút chiếm hữu, cùng với sự căm

dỗ trước mắt. Anh ấy thực sự càng ngày càng đẹp trai, thảo nào Mục Nam Đình khóc lóc đòi cưới anh ấy cho bằng được. Quả là một vẻ đẹp yêu nghiệt, thẩm rụt vừa lau tóc, tôi và anh đối mặt nhau hồi lâu, không ai nói lời nào.

Cuối cùng tôi đành chịu thua, và nói với anh câu nói thứ hai trong suốt 5 năm qua. Anh ngủ bên nào? Tay thẩm rụt đang lau tóc khựng lại. Anh hơi nhớ mày.

Tôi nhanh chóng nhận ra điều đó. Vội vàng mở lời, nếu anh không quen, muốn ngủ ở thư phòng hay tôi sang thư phòng ngủ cũng được. Tôi và thẩm rụt quen nhau từ nhỏ.

Hồi bé mỗi lần tôi đến gần anh, tỏ ý thân thiện, anh luôn lạnh lùng không thèm để ý, kêu ngạo lắm. Anh ấy chắc là không thích tôi, nhưng hồi đó tôi là nàng công chúa được mọi người tung hô. Còn bây giờ, tôi vội vàng đứng dậy, ý tứ ôm lấy gối của mình định bước đi.

Cánh tay tôi bị thẩm rụt kéo mạnh về phía anh. Tôi ngừng đầu lên, thấy khóe môi anh nở một nụ cười như có như không. Mục nam Khê.

Em quên rồi sao? Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta. Tôi lùi lại một bước, không dám tin nhìn thẩm rụt. Anh ấy, chỉ thấy anh ấy cười như không cười nhìn tôi.

Đôi mắt đen lái sâu không thấy đáy. Trái tim tôi không ngừng đập thình thịch. Hơi thở sạch sẽ, thanh thoát của anh phả vào mũi tôi.

Tôi sững sờ, gò má nhanh chóng nóng bừng. Nghe thấy anh khẽ cười một tiếng. Anh từ từ ghé sát tay tôi thì thầm.

Hơi nhột, tôi rụt cổ lại. Bên tay lại vang lên giọng nói trầm ấm, đầy quyến rũ, như cười như rỡ ràng. Vợ ơi, đến lúc đi ngủ rồi.

Ngày hôm sau, lẽ ra chúng tôi phải dậy sớm để gặp mặt trưởng bối nhà họ thẩm. Thế nhưng, tôi và thẩm rụt đều ngủ dậy muộn. Khi hai chúng tôi đến nơi, bà cụ thẩm cười tuét tuét đến mang tay.

Thẩm rụt mặt mày đen sầm, ngồi phịch xuống ghế. Anh dám như vậy, chứ tôi thì không. Xin lỗi ạ, chúng con đến muộn.

Thẩm rụt kéo tôi ngồi xuống. Ngốc ạ, có gì mà xin lỗi. Không phải tại họ thì chúng ta đã được ngủ thêm chút nữa rồi.

Mặt tôi đỏ bừng ngay lập tức. Cái này, cái này, anh ấy đang nói cái gì vậy? Cha của thẩm rụt. Thẩm tung sơn.

Nhớ mày. Con mẹ của thẩm rụt thì mỉm cười. Bà cụ thẩm càng vui vẻ hơn.

Ta đã bảo không cần đến sớm. Nhưng cha con nói Nam Khê từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì. Nên mới gọi các con dậy.

Cha thẩm khẽ hừ một tiếng. Vợ mình đói cũng không biết. Thân phận làm chồng không dễ dàng như con nghĩ đâu.

Nói rồi. Ông nhìn tôi với vẻ ôn hòa. Nam Khê, con xem con muốn ăn gì? Tôi thấy sắc mặt thắm rụt càng khó coi hơn.

Vội vàng chữ lời. Cảm ơn. Cha, thực ra tối qua con đã ăn rồi ạ. Lúc nào, ba người đối diện đồng loạt nhìn tôi.

Họ rõ ràng đang gài lời tôi. Tôi nghĩ đến tối qua. Mặt lại đỏ lên.

Cúi đầu lấp bắp mãi. Chỉ là, nửa đêm, thắm rụt bên cạnh búc một bát cháo đặt trước mặt tôi. Rồi gấp thức ăn cho tôi.

Sau đó, anh cầm khăn ăn lau tay một cách tùy tiện. Rồi anh quay sang nhìn ba người đối diện. Giọng điệu tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Mấy người hỏi nhiều làm gì. Bảo là đã ăn rồi thì là đã ăn rồi. Cũng may, ba người đối diện có lẽ đã nhận thấy sự khó chịu của thắm rụt.

Nên không hỏi thêm nữa. Sau bữa ăn, mẹ thắm và bà cụ thắm kéo tôi sang một bên. Nam Khê à. Ta thấy con và tiểu rụt ăn được có mấy miếng.

Tối qua có phải mệt lắm không? Tôi biết phải trả lời thế nào đây. Chẳng lẽ tôi lại nói với họ là tối qua tôi không mệt chút nào sao? Tiểu rụt cũng thật là. Không biết nhẹ nhàng gì cả.

Ta sẽ nói chuyện với nó sau. Cái gì? Lại còn định nói với thắm rụt nữa? Chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Tôi vội vàng mở lời. Không cần đâu ạ. Mẹ, con không mệt đâu.

Đối diện với ánh mắt rõ rệt của hai người. Tôi nghiêm túc gọt đầu. Tôi không nói dối.

Đau thì khá đau. Nhưng thực sự không mệt. Thực ra lúc đầu, tôi cũng nghĩ sẽ rất mệt.

Vì nhìn thắm rụt rất có kinh nghiệm. Nhưng sự đòi hỏi quá. Thắm rụt, anh ấy, đột nhiên kết thúc.

Cả hai chúng tôi đều hơi ngơ ngác. Tôi nghĩ có nên ăn ủi anh ấy không? Anh ấy kéo tôi đòi làm thêm lần nữa. Nhưng lúc này, bụng tôi kêu lên.

Tôi xấu hổ vô cùng. Thắm rụt liền xâm mặt đi ra ngoài. Lúc quay lại, anh bưng theo một bát nỉ.

Ăn xong tôi buồn ngủ quá. Thắm rụt lập tức lại ôm lấy tôi. Nhưng tôi thực sự quá buồn ngủ.

Tôi chở mình vào ngủ tiếp đi ngay. Tôi đang nghĩ sáng nay thắm rụt không vui. Có phải là vì tối qua? Nhưng chuyện này thì tôi làm sao ăn ủi anh ấy được? Tôi thở dài một hơi.

Nhưng tiếng thở dài này, trong mắt hai người đối diện, lại có nghĩa là thắm rụt không được. Tôi không được. Thắm rụt chân chuồng.

Cơ thể cường tráng rắn chắc. Bàn tay to lớn xích chặt cầm tôi. Ánh mắt thâm trầm.

Giọng điệu lại đầy vẻ hung hăng. Không biết mẹ chồng đã nói gì với anh ấy. Từ bữa tối, vẻ mặt thắm rụt đã không tốt rồi.

Đến khi bát canh bồi bổ cuối cùng được mang lên. Vẻ mặt thắm rụt u ám đến mức gần như đáng sợ. Lòng bày cao lại.

Nhìn thật dọa người. Tôi thu hồi tâm trí. Cảm thấy vô cớ trột dạ.

Đối diện với người đàn ông đang nổi giận. Tim tôi thịch một tiếng. Vội vàng lắc đầu.

Hôm qua là ngoài ý muốn. Vẻ mặt thắm rụt có chút không tự nhiên. Ồ, tôi mới không tin.

Mục nam khô. Em có cái biểu cảm gì vậy? Em có phải đang thắm mắng tôi không? Tôi không có. Nói xong tôi mím môi.

Vẻ mặt vô tội. Thắm rụt mặt hàm hàm. Tay anh xích chặt hơn.

Cầm bị bóp hơi đau. Tôi có chút bực mình. Vấn đề của anh.

Sao lại đổ lỗi cho tôi? Lời vừa thốt ra tôi đã hối hận. Thắm rụt. Giọng khàn khàn.

Hơi nóng đan xen. Mục nam khô. Em không tin sao.

Anh buông tay. Hai tay chống ở hai bên tôi. Cúi người từng chút một tiếng gần.

Đôi mắt anh sâu như đá hắc diệu. Còn vương chút sắc đỏ. Như một đoá hoa anh túc mê hoặc lòng người.

Tôi có chút không dám đối diện với anh. Ben rơi tầm mắt xuống dưới. Xương quai xanh lốm sâu của thắm rụt lúc này hiện rõ.

Chiếc ga trải rường màu đỏ đậm càng làm nổi bật làn da trắng xứ của anh. Chết tiệt. Người đàn ông này còn có chút gợi cảm nữa.

Thấy tôi mất tập trung. Anh không vui nhớ mày. Khẽ hôn lên môi tôi.

Rồi lại chuyển đến tay tôi. Anh cố tình thì thầm bên tay tôi. Vợ ơ.

Đến lúc kiểm tra hàng rồi. Kết quả của sự khiêu khích. Chính là.

Phải chiến đấu thôi. Thôi được rồi. Là tôi đã đánh giá thấp thắm rụt.

Tôi xoa xoa cái eo đau nhất. Chậm chạp bước lên xe. Hôm nay là ngày tôi về nhà ngoại.

Tôi quay sang nhìn thắm rụt. Trong lòng càng thêm bất mãn. Tại sao chỉ có tôi trông như vừa phải tăng ca 2 đêm liền.

Còn nhìn anh ấy xem. Anh ấy tùy ý đánh tay lái. Khuôn mặt tuấn tú.

Phong độ. Trông vô cùng rảnh rỗi. Khóe mắt đôi mày đều ánh lên vẻ đắc ý. Thôi kệ.

Là tôi kém hơn người. Lúc này tôi vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi. Nghĩ đến lát nữa phải đối phó với mấy người kia là thấy bực bội.

Dứt khoát nhắm mắt ngủ bù. Khi chúng tôi đến nhà họ mục. Người nhà họ mục đã đợi sẵn.

Nhìn cha tôi. Người luôn lạnh nhạt với tôi. Và tường lan.

Mặt đầy tươi cười. Vô cùng niềm nở với Thẩm Rật. Rồi nhìn Thẩm Rật.

Vẻ mặt kiên cố. Không thềm để ai vào mắt. Tay còn cầm chiếc túi sách màu hồng của tôi.

Nhìn thế nào cũng thấy có chút buồn cười. Mục Nam Đình bước tới. Tỏ vẻ tùy thân với Thẩm Rật.

Rật ca ca. Thật kinh tởm đến mức tôi xít nửa nôn ra bữa sáng. Tôi quay sang nhìn Thẩm Rật.

Nghĩ thầm liệu 2 người này trước đây có gì với nhau không. Chỉ cần nghĩ đến việc Thẩm Rật có quan hệ với Mục Nam Đình. Tôi đã thấy ghê tởm.

Cực kỳ chán ghét. Tôi hơi nhú mào lút nhìn Thẩm Rật. Nếu anh có một chút gì không phải.

Thì bà đây sẽ đá anh ngay. Cuộc hôn nhân này. Nhất định phải ly hôn.

Chỉ thấy Thẩm Rật mặt nặng như chì. Nói ra những lời càng khô cứng nề nang. Cô Mục đúng là biết cách làm người khác kinh tởm.

Sáng sớm đã đến đây làm tôi buồn nôn. Thẩm Rật chột chột đôi mắt long lanh nhìn tôi. Vẻ mặt ngoan ngoãn hết sức.

Đúng là giỏi giả vờ. Anh nắm tay tôi nhẹ nhàng xoa bóp. Vợ ơi, bữa cơm này nhất định phải ăn sao.

Tôi đã no rồi. Quả không hổ danh là Thẩm Rật. Vẫn đọc mồm đọc miệng như ngày nào.

Ba người đối diện đều lộ vẻ khó coi. Đặc biệt là Mục Nam Đình. Mặt đã đỏ như gan heo.

Tường lan bước tới hòa giải. Tiểu Rật à, hôm nay Nam Khê về nhà thăm. Sao có thể không ăn cơm được chứ? Thẩm Rật bỗng bật cười.

Như thế nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời. Bà mà không nói hôm nay Nam Khê về thăm. Tôi còn tưởng đây là nhà mẹ đẻ của tôi đấy.

Ba người đối diện lại hóa đá. Tôi tán thưởng nhìn Thẩm Rật. Tôi biết Thẩm Rật đang bảo vệ tôi.

Nhưng tôi đã sớm không cần cái gọi là tình thân này nữa rồi. Nhìn Thẩm Rật đang chăm chú nghịch bàn tay tôi. Tôi lại đột nhiên thấy Thẩm Rật thật đáng yêu.

Tuy nghe anh ấy chăm chốc người khác rất sảng khoái. Nhưng tôi còn có chuyện quan trọng. Tôi vỗ nhẹ vào bàn tay đang làm loạn của anh.

Ăn xong rồi đi. Nói xong, tôi quay sang nhìn cha tôi. Cha, con có chuyện muốn nói với cha.

Trên đường về, tôi không nhịn được cười khi nghĩ đến vẻ mặt khó coi của một Nam Đình lúc này. Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của tướng Lan. Trong lòng tôi càng thấy hả hê.

Năm đó tôi đi du học trên danh nghĩa. Nhưng tôi biết, tôi đã bị cha tôi dùng bỏ. Tôi nhìn giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà trong tay.

Hài lòng mỉm cười. Nếu không phải vì căn nhà này. Đây là căn nhà mẹ tôi tự thiết kế.

Cũng là thứ duy nhất mẹ để lại trên đời. Cuối cùng cũng lấy lại được. Tôi biết ơn nhìn Thẩm Rật.

Vừa rồi may nhớ có anh ấy. Mục Nam Khê. Em đừng có dùng ánh mắt xén xẩm đó nhìn tôi nữa.

Thẩm Rật vẫn là Thẩm Rật. Vẫn đáng ghét như ngày nào. Mặc kệ thế nào.

Vừa rồi cảm ơn anh. Khỏe miệng anh nhét lên. Lắc lắc sổ hộ khẩu trong tay.

Cách xáo làm gì. Vừa rồi, tôi định vào thư phòng nói chuyện với cha. Nhưng Tướng Lan không đồng ý. Bà ta nói nhà họ Thẩm còn thiếu nhà cho tôi ở sao.

Tôi cặn lười. Nhà họ Thẩm có bao nhiêu cũng không liên quan đến tôi. Và đồ của tôi thì vẫn là của tôi.

Tướng Lan bà không có quyền chạm vào. Cha tôi còn chưa kịp nói gì. Thẩm Rật đã mở lời trước.

Đồ của mẹ vợ tôi à. Đương nhiên là phải lấy rồi. Lúc đó tôi thấy cha tôi rờ ria suýt nữa thì dự đứng lên bị tức. Thẩm Rật từ lúc vào nhà đến giờ chưa hề gọi một tiếng cha nào.

Cha tôi là người mạnh mẽ như vậy. Nếu là bình thường đã trở mặt rồi. Thẩm Rật đưa cha vào lấy giấy chứng nhận nhà.

Nhưng lúc này Thẩm Rật khoát tay. Lại buông một câu sổ hộ khẩu cũng đừng quên lấy. Rồi tôi nhìn thấy cánh cổng cục dân chính đang vẫy gọi tôi từ xa.

Đúng vậy tôi và Thẩm Rật vẫn chưa đăng ký kết hôn. Thực ra câu nói hứa hôn từ bé. Khi chúng tôi lớn hơn một chút thì hai nhà đã không nhắc đến nữa.

Nhưng tại sao Thẩm Rật lại đồng ý cưới tôi. Cha tôi thậm chí còn dùng căn nhà để uy hiếp tôi về nước kết hôn. Vì vậy tôi tin rằng Thẩm Rật cưới tôi Thực ra không đăng ký cũng không sao.

Chúng ta cưới như vậy. Sau này chia tay cũng không quá phiền phức. Yên tâm tôi sẽ không đòi tiền anh đâu.

Thẩm Rật phanh xe gấp. Tôi xít nửa đạp đầu vào. Ngờng lên.

Đối diện với khuôn mặt ưu ám của Thẩm Rật. Mục nam Khê. Em coi tôi là loại người gì.

Tôi Thẩm Rật không phải là loại đàn ông tồi tệ không chịu trách nhiệm. Tôi không cần anh chịu trách nhiệm. Tôi chớp mắt.

Nghiêm túc nói. Tôi cần. Bây giờ tôi đã là người của em rồi.

Sao? Em không muốn chịu trách nhiệm với tôi hả? Tôi dám chắc. Lúc này nếu tôi nói không muốn, kết cục nhất định sẽ rất thảm. Vì vậy tôi chọn im lặng.

Mục nam khê. Không ngờ em lại là người vô trách nhiệm như vậy. Đi du học một chuyến.

Cái trò phụ bạc này em lại học hỏi rất kỹ rồi. Muốn dùng bỏ tôi. Mục nam khê.

Em đừng hòng. Anh có nghe thấy anh đang nói gì không? Thẩm Rật. Không phải như anh nghĩ.

Tôi biết anh không thích tôi. Tôi chỉ muốn cảm ơn anh. Cũng không muốn gây phiền phức cho anh.

Thẩm Rật cao mày nhìn tôi. Một lát sau, kiểu cảm ơn vớ vẩn gì thế này. Anh ngồi thẳng người dậy.

Sự tức giận trong mắt lập tức tan biến. Cầm sổ hộ khẩu vỗ vào tay hai cái. Giọng điệu nhà nhat.

Hơn nữa, hôm nay tôi cũng không hoàn toàn là vì em. Tay anh dừng lại. Quay sang nhìn tôi.

Khóe miệng nở nụ cười. Nếu em thực sự muốn cảm ơn, chi bằng làm điều gì đó thực tế hơn. Nói rồi anh kéo tôi vào cục dân chính.

Bước ra khỏi cục dân chính. Thẩm Rật giống như một con cáo lớn vỉnh đuôi. Ánh mắt đầy vẻ đắc ý. Cả người hân hờ.

Tôi càng lúc càng cảm thấy đây không phải là Thẩm Rật mà tôi quen. Cậu bé lạnh lùng kiêu ngạo ngày xưa. Giờ chỉ còn lại sự kiêu ngạo thôi.

Anh lấy điện thoại ra. Chụp đi chụp lại giấy đăng ký kết hôn. Rồi lại chụp một tấm hình của tôi.

Anh làm gì vậy? Đăng lên WeChat chứ. Rồi anh chưng ra vẻ mặt mong được khen ngợi. Tôi cạn lời.

Anh có dùng app làm đẹp không vậy? Tôi không muốn để ý đến anh. Thẩm Rật cũng theo sau. Khoảnh khắc xe khởi động.

Thẩm Rật lại ghé sát người qua. Ế không phải. Mục Nam Khe.

Sao em không đăng lên? Tôi thấy thái độ của em đối với hôn nhân có vấn đề lớn rồi đấy. Anh nhìn chằm chằm vào tôi. Trong mắt đầy vẻ đe dọa.

Từ từ tiến sát. Tôi lưng dán chặt vào cửa xe. Cố gắng rướn thẳng tay.

Đẩy khoảng cách giữa hai chúng tôi ra. Thẩm Rật. Anh bình tĩnh đi.

Tôi đăng. Tôi đăng ngay đây. Của tôi.

Kèm theo là bức ảnh tôi nhìn vào ống kính. Hơi ngốc. Tôi vừa mở WeChat.

Đập vào mắt là dòng trạng thái này của Thẩm Rật. Không rõ cảm giác gì. Chỉ thấy lòng mình ấm áp.

Đăng chưa? Thẩm Rật vừa lái xe vừa hỏi tôi. Ngón tay tôi khựng lại. Theo bản năng ngẩn đầu nhìn anh.

Anh vừa lúc quay sang. Sự đối diện bất ngờ khiến tim tôi như mắc kẹt ở điểm cao nhất. Sắp ròi.

Tôi lấy điện thoại ra. Chụp một tấm Thẩm Rật đang lái xe. Thẩm Rật liếc nhìn tôi.

Nhất môi cười. Tôi thấy không công bằng chút nào. Tại sao anh ấy lại ăn ảnh đến thế? Ngón tay tôi cứ lưỡng lự mãi.

Không biết nên đăng gì. Nghĩ đến nụ cười nhất mét của Thẩm Rật. Tôi dứt khoát hạ quyết tâm.

Nhanh chóng gõ hai chữ. Đăng xong tôi vứt điện thoại đi. Như thế đó là một củ khoai tây nóng.

Thẩm Rật hỏi tôi đã đăng gì. An An Audio chúc các bạn một ngày tốt lành. Cái này tôi sao nói ra được.

Tôi xấu hổ quay đầu và vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Không nói một lời. Thấy vậy, Thẩm Rật định lấy điện thoại.

Tôi vội vàng giữ tay anh lại. Anh nhìn thẳng phía trước. Cười mỉm.

Em căng thẳng làm gì? Vẻ mặt tôi có trước không tự nhiên. Không có gì hay ho đâu. Cũng giống anh thôi.

Nói đến cuối giọng càng lúc càng nhỏ. Thấy anh vẫn còn ngừng ra. Tôi mỉm môi nhắc nhở.

Tập trung lái xe đi. Thẩm Rật sững sờ. Rồi nhưng đầu cười khẽ vài tiếng.

Tuân lệnh. Giọng nói trầm ấm mang theo sự dửng dưng không tan. Không biết là do giọng nói quá mê hoặc hay nội dung lời nói quá trêu ghẹo.

Tôi có thể cảm nhận được trái tim mình khẽ rung lên một chút. Thật là hết nói nổi. Nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh khác hẳn lúc đến. Tôi thắc mắc. Chúng ta đi đâu vậy? Về nhà.

Về nhà riêng của chúng ta. Kể từ khi chúng tôi chuyển đến Triều Duyệt Phủ tôi mới thực sự cảm nhận được thế nào là tân hôn. Anh ấy quá bám người.

Và cũng quá tốn sức. Đôi khi chúng tôi cùng nằm ườn trên ghế sofa xem phim hoặc lướt điện thoại. Tay thăm rứt không bao giờ chịu yên.

Lúc thì soa mà tôi. Lúc thì véo tay. Hoặc mân mê bàn tay tôi.

Thậm chí còn thỉnh thoảng ghé qua. Lén hôn một cái. Hôn giết rồi lại không ốn.

Cụ. Đi hơi xa rồi. Đôi khi tôi không nhận được hỏi thăm rứt.

Trước đây anh không thích tôi mà. Không thích mà cũng có thể hôn sao. Mỗi lần như vậy thăm rứt đều nhìn tôi bằng ánh mắt khó tả.

Đôi khi tôi đang bận làm việc. Chỉ cần hơn 15 phút không để ý đến anh ấy. Tôi sẽ nghe thấy.

Vợ ơi. Em đang làm gì đó? Vợ ơi. Em có muốn ăn dưa hấu không? Nhìn nè.

Tôi cất đó. Vợ ơi. Có cần chồng giúp gì không? Vợ ơi.

Em có phải quên tôi rồi không? Và cứ thế. Mỗi lần tôi sắp bùng nổ. Thăm rứt lại nhìn tôi với ánh mắt đầy mong đợi.

Anh ấy không sao chứ. Thăm rứt anh ấy không đi làm. Không đi học sao.

Tôi bây giờ vẫn là sinh viên. Ban đầu tôi còn nghĩ xong việc ở đây sẽ quay lại trường học tiếp. Nhìn thăm rứt đang bận rộn trong bếp.

Có lẽ là không quay lại được rồi. Hôm nay thành phố Giang tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện. Nhà họ thăm cũng được mời.

Tôi mặc một chiếc váy dạ hội quay ngược. Ngồi trước gương ướm thử xem nên đeo sợi dây chuyền nào đẹp. Lúc này thăm rứt bước đến.

Anh hơi cúi xuống. Một tay chống lên bàn trang điểm. Ôm tôi vào lòng.

Anh cúi đầu ghé sát. Vé những sợi tóc lòa xóa bên thái dương tôi ra sau tay. Vợ thật đẹp.

Rồi anh áp sát. Hơi thở của anh phả vào tay tôi. Không khí dần nóng lên.

Tôi nhắm mắt lại. Khó khăn lên tiếng. Thăm rứt.

Anh dừng. Ngay khi tôi cảm thấy vành tay mình sắp đầu hàng đến nơi. Bỗng cổ tôi lạnh đi.

Tôi mở tròn mắt. Một sợi dây chuyền hồng ngọc tuyệt đẹp đã nằm trên cổ tôi. Đeo cái này.

Tôi trong gương. Da trắng hồng. Má ửng đỏ.

Đôi mắt long lanh nước. Gợi lên bao suy tưởng. Nhìn rõ ánh cười đầy ẩn hiện trong đôi mắt đẹp của thăm rứt.

Tôi lập tức tỉnh táo. Xong rồi. Lần này mặt còn đỏ hơn.

Thẩm rụt ôm tôi. Cười khẽ một tiếng. Vợ à. Em thế này.

Thật khiến tôi có cảm giác thành tự quá. Tôi muốn mang anh. Nhưng tôi kìm lại.

Tôi mở to mắt. Chừng mắt nhìn anh. Thẩm rụt nhìn tôi đầy suy tư.

Khóe miệng trao một nụ cười có chút bất lực. Anh ôm tôi vào lòng. Giọng nói nhẹ nhàng.

Không vội. Tôi giữ người. Không nói gì.

Nhưng một dòng nước ấm áp chảy vào tim. Là cảm giác ngứa ngáy nơi đầu tim. Buổi tối.

Khi chúng tôi đến hội trường. Thiếu gia thẩm. Người vốn dĩ có Tôi nhìn theo hướng đó.

Thấy Kim Rệ. Anh là học trưởng tôi gặp khi đi du học. Không thân thiết lắm.

Nhưng anh ấy khá tốt. Kim Rệ thấy tôi cũng xúng lại. Rồi cười đi về phía tôi.

Nam Khê. Lâu rồi không gặp. Không ngờ em đã về nước.

Lâu rồi không gặp. Học trưởng. Kim Rệ nhìn Thẩm rụt.

Lịch sự mở lời. Là anh à. Thẩm rụt chỉ hít anh ấy một cái lạnh nhạt. Tôi có chút ngạc nhiên.

Hai người quen nhau à. Kim Rệ chưa kịp nói. Thẩm rụt đã lên tiếng trước. Không quen.

Thẩm rụt. Chi bằng anh đừng nói gì còn hơn. Tôi ái ngại nhìn học trưởng.

Kim Rệ cười nhạt. Chỉ là gặp nhau vài lần. Quả thực không thể coi là quen biết.

Gặp nhau vài lần. Tôi có chút tò mò. Thẩm rụt lại tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Đi thôi. Tôi còn muốn hỏi thêm gì đó. Nhưng nhận thấy đôi mắt đào hoa xinh đẹp của người bên cạnh lúc này đã nheo lại.

Thỉnh thoảng còn lé lên tia hung dữ. Tôi ngoan ngoãn xin lỗi học trưởng. Trước khi rời đi.

Học trưởng còn xin quy trách của tôi. Từ khi buổi tiệc bắt đầu Thẩm rụt không nói thêm lời nào nữa. Tôi nhận thấy anh ấy không ổn.

Bèn bưng một chiếc bánh nhỏ từ quầy tráng miệng gần đó. Thăm dò nói. Thẩm rụt.

Tôi không ăn hết được. Anh ấy hừ lệnh một tiếng đầy khinh thường. Nhận lấy chiếc bánh cắn một miếng lớn.

Ăn ngấu nghiến. Như thế đang có mối thù sâu đậm với chiếc bánh trước mặt. Thiếu ra Thẩm đang giận.

Kết hôn đến giờ. Đây là lần đầu tiên anh ấy nổi giận. Sau khi về nhà từ buổi tiệc.

Tôi ngồi trong phòng nhìn tôi. Giống hệt một con sói trưởng thành đang theo dõi con mồi không ngoan của mình. Thẩm rụt.

Anh giận à. Không. Cứng miệng. Lúc này điện thoại tôi kêu tin một tiếng.

Chưa kịp mở khóa. Giọng Thẩm rụt đã vang lên. Không được thêm.

Nhìn ánh mắt Thẩm rụt dần lạnh đi và khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận. Tôi lại thấy anh ấy có chút đáng yêu một cách khó hiểu. Tôi mỉm cười.

Đưa điện thoại cho anh xem. Làm mẹ đấy. Mẹ bảo chúng ta về nhà một chuyến vào hôm khác.

Thẩm rụt ngậy ra. Nhưng không đáp lời. Tôi nghĩ đã đủ rồi.

Kéo tay anh lắc lắc vừa làm nũng. Tôi và học trưởng Kim Duệ không thân thiết đâu mà. Ngoan.

Tôi không thêm anh ấy đâu. Anh đừng giận nữa. Quả nhiên, sắp mặt Thẩm rụt dịu đi thấy rõ.

Anh kêu ngạo hừ một tiếng. Ngồi xuống bên cạnh tôi. Đây là muốn tôi tiếp tục ừ. Tôi liền hôn lên má anh một cái.

Thẩm rụt nhìn tôi đầy ẩn ý. Anh ôm bồng tôi lên. Đặt tôi ngồi ngang trên đùi anh. Tôi kinh ngạc kêu lên.

Mở to mắt nhìn anh. Anh thoải mái dựa vào sofa. Bàn tay dán vào eo tôi.

Tư tư so nắn. Tôi giận rồi. Đến rồi tôi đi.

Rồi Thẩm rụt à. Trong ký ức, Thẩm rụt khá dễ dãi. Tôi đưa tay mở túi sách. Đặt một viên kẹo dứa vào lòng bàn tay Thẩm rụt.

Hồi bé, mỗi lần anh ấy sầm mặt giận rồi, tôi đều đưa cho anh ấy một viên. Anh ấy thích ăn lắm. Tôi chấp mắt nhìn anh.

Anh nhớ mày. Đôi mắt đẹp hơi nhao lại. Anh cười khẽ một tiếng.

Vợ ơi, tôi không còn là trẻ con nữa. Nói rồi anh thở dài một hơi. Bỏ viên kẹo vào miệng.

Trong mắt anh như đánh kèm ánh sáng. Khóe môi nở nụ cười. Anh nói người lớn không dỗi như thế.

Mở miệng ra. Tôi dậy em. Ở bên nhau lâu, tôi phát hiện Thẩm rụt thực ra rất bận rộn.

Đặc biệt là dạo gần đây. Ngồi trước máy tính. Anh ấy ngồi liên cả buổi sáng.

Ban đầu tôi tưởng anh ấy đang chơi game. Lại gần xem. Mới thấy toàn là tiếng Anh.

Tôi không khỏi nhớ mày. Thẩm rụt nghĩ. Lúc câu mày.

Khiến anh ấy trông trưởng thành và chắc chắn hơn. Những năm nay Thẩm rụt cũng thay đổi rất nhiều. Cuối tuần này, tôi và Thẩm rụt về trang viên.

Bố mẹ chồng đều không có nhà. Chỉ có bà nội và dì Trưng ở vườn hoa. Tôi và Thẩm rụt đồng thanh gọi.

Bà nội Bà nội thấy tôi và Thẩm rụt. Mắt cười cong lên. Các cháu đến rồi.

Vừa hay dì Trưng phải về bếp. Tiểu rụt cháu đi cắt để nốt chỗ còn lại đi. Cháu cũng đi giúp ạ. Không cần.

Một mình nó làm được rồi. Cháu ở đây nói chuyện với bà già này một lát. Tôi nhìn Thẩm rụt quả nhiên.

Anh ấy đã thành thực xắn tay áo lên. Ngồi sũng xuống cắt tỉa cành cây. Nói chuyện với bà nội một lúc.

Bà bảo phải vào nhà. Tôi nhìn bóng lưng Thẩm rụt đang bận rộn. Tốt bụng đi lên giúp.

Thẩm rụt khuyên tôi. Nói tôi chắc chắn sẽ bị gai đâm vào tay. Nhưng tôi vẫn kiên quyết.

Muốn trải nghiệm làm một nông dân hoa nhỏ. Tưởng chừng là một trải nghiệm lãng mạn nhẹ nhàng. Ai ngờ, nhìn ra xung quanh là những đám cỏ dại nhỏ không hết và những bông hoa tàn cắt không xong.

Làm tôi đau nhất cả lưng. Thực ra lượng công việc này cũng không đáng gì. Quả nhiên, tôi đã bị nu chiều rồi.

Cuối cùng vẫn là Thẩm rụt làm xong. Đến bữa trưa, tôi đã muốn nằm nghỉ một chút rồi. Trong lòng còn nghĩ, lát nữa về sẽ đi massage.

Ai ngờ bà nội nói, bố mẹ chồng có thể sẽ về vào buổi chiều. Giữ chúng tôi ở lại qua đêm. Kế hoạch massage cũng tan thành mây khói.

Tôi nằm trên giường trong phòng. Thẩm rụt vừa tắm xong bước ra từ phòng tắm. Kể từ lần trước tôi chủ động rõ ràng.

Thẩm rụt như mở ra một cánh cửa thế giới mới. Tôi nắm lấy thời cơ, bước đến ôm anh ấy. Giọng nói mềm mại.

Thẩm rụt, hôm nay chúng ta chơi trò khác đi. Được không? Thẩm rụt nhớ mày. Ôm eo tôi kéo vào lòng.

Vợ à, giữa ba ngày ban mặt thế này không hay đâu nhỉ. Miệng nói ra vẻ chính nhân quân tử nhưng ánh mắt lại sắp lóe ra tia sáng rồi. Tôi nhớ đến kế hoạch massage vừa rồi không thành.

Nhất môi. Nghe sát tay anh thì thầm vài câu. Nói xong ngẩn đầu lên.

Vẻ mặt mong đợi nhìn anh. Thế nào? Thấy ít hầu Thẩm rụt không kiểm soát được mà trượt lên xuống. Khóe miệng nở nụ cười hài lòng.

Ngoan. Tôi hài lòng mỉm cười với Thẩm rụt đang hừng ngược khí thế bên cạnh rồi ngoan ngoãn nằm xuống theo sự hướng dẫn của anh. Thẩm rụt cười tam mị.

Ngất đầu như chống bỏi. Bảo tôi cứ yên tâm. Cuối cùng dưới sự massage nhiệt tình của thợ massage thẩm.

Tôi rất nhanh đã. Ngủ mất rồi. Khi tỉnh dậy.

Đã là buổi tối. Tôi quay đầu lại. Thấy Thẩm rụt đang ngồi đầu giường.

Hầm hừ nhìn tôi. Oang khí ngút trời. Mực nam khô.

Em là đồ dối trá. Ủa? Sao lại giận rồi chứ? Ha ha ha Sao mà không giận được chứ? Miếng thịt béo bở đến miệng rồi mà Thẩm rụt lại ngủ mất. Tôi vội vàng bịt miệng hạ trĩ.

Xịt Cậu nói nhỏ thôi. Cũng không trách Thẩm rụt giận. Nếu tớ mà thấp cả nển thơm rồi.

Lộ nhiên lại ngủ gật bên cạnh. Tớ cũng phải nghi ngờ hần có chó bên ngoài rồi. Hạ trĩ cố nhin cười.

Cậu đây không phải là lừa dối tình cảm người ta sao? Tôi biểu môi. Rõ ràng là do anh ấy tự nghĩ nhiều thôi. Thôi nào.

Lộ nhiên bảo anh ấy và Thẩm rụt đang ở đây. Chúng ta vào đi. Trong lòng tôi không chắc chắn.

Thẩm rụt không nói với tôi. Anh ấy chắc chắn vẫn đang giận. Tôi vẫn không vào đầu.

Hạ trĩ cười khỉ. Biết đâu đây là anh ấy cố tình bảo lộ nhiên nói với tớ đấy. Khi tôi và Hạ trĩ đi đến nơi, Thẩm rụt đang dựa vào sofa uống rượu.

Anh không cười. Cả người trông lạnh lùng. Anh ức nhìn tôi một cái rồi rời tầm mắt đi.

Sao thợ Thẩm lại uống rượu một mình vậy? Lại đây lại đây. Tặng anh một cô em gái. Nói rồi Hạ trĩ đẩy tôi vào lòng Thẩm rụt.

Thẩm rụt đỡ lấy tôi. Sau khi nghe giải ý trong lời Hạ trĩ, lông mày anh nhíu chặt lại. Anh chùng mắt nhìn tôi một cách dữ dội.

Tôi che mặt không dám nhìn anh. Hạ trĩ, cậu đúng là chọc vào chỗ ngứa. Cô ấy thì xem nào nhiệt không sợ chuyện lớn.

Còn tôi thì phải tiếp tục chịu đựng ánh mắt muốn ăn tới nước sống của Thẩm rụt. May mà Hạ trĩ không nói tiếp. Và Thẩm rụt cũng chỉ hừ một tiếng không rõ ý. Tối nay tôi mặc một chiếc váy 2 giây.

Vị trí tôi ngồi lại gần cửa gió điều hòa. Tôi thấy hơi lạnh. Ben xích lại gần Thẩm rụt một chút.

Thẩm rụt co mày liếc tôi một cái. Rồi không nhìn tôi nữa. Đồ keo kiệt.

Tôi biểu môi. Cuối cùng không nói gì. Vai tôi ẩm lên.

Người tôi được sửa ẩm. Thẩm rụt khoác áo khoác của anh lên người tôi. Tôi nhìn anh.

Anh không nói một lời. Lại khẽ hử một tiếng. Vừa keo kiệt vừa chảy con.

Tôi cười một tiếng. Cũng rất đáng yêu. Thẩm rụt và lộ nhiên đang nói chuyện công việc.

Tôi và Hạ trĩ đi vào nhà vệ sinh. Khi trở ra, tình cơ gặp Mục Nam Đình. Lần gặp trước là ngày tôi về nhà thăm.

Hôm đó Mục Nam Đình tức giận không hề nhẹ. Tôi cứ nghĩ Mục Nam Đình sẽ đến châm chọc tôi vài câu. Giống như lần tôi bị gửi ra nước ngoài.

Cười nhạo tôi viễn vông. Ai ngờ cô ta chỉ lút nhìn tôi một cái rồi quay lưng bước đi. Đã thay đổi tính nết rồi sao.

Coi như cô ta biết điều. Hạ trĩ hử lệnh một tiếng. Tôi nhìn Hạ trĩ.

Vẻ mặt khó hiểu. Hạ trĩ vỗ vai tôi. Tuy Thẩm rụt có tính thiếu da.

Nhưng ai bảo anh ấy hay che chở người của mình chứ. Che chở ư. Thẩm rụt quả thật rất bảo vệ tôi. Chưa đi đến chỗ ngồi thì đã nghe thấy giọng lộ nhiên chuyển đến.

Anh em. Tao thực sự nể mày đấy. Để gặp cô ấy một năm phải chạy bao nhiêu chuyến.

Tao với Hạ trĩ yêu xa hai năm đã đủ hành hạ rồi. Hai đứa mày thì hay rồi. Bảy năm.

Nói ai thế nhỉ. Tôi đâu có yêu xa với Thẩm rụt. Tôi nhìn Thẩm rụt với vẻ mặt đầy giấu hỏi.

Thẩm rụt nắm ly rượu quét mắt nhìn tôi. Nói một cách lả lơi. Hấn say rồi.

Nhưng lòng tôi lại như bị nhét một cục bông. Nhanh khó chịu. Thẩm rụt cho đến khi về nhà vẫn không nói chuyện với tôi.

Trong lòng tôi buồn bực. Cũng không muốn mở lời. Trước khi đi ngủ.

Thẩm rụt vệt một đường trên giường. Chừng mắt nhìn tôi. Từng chữ từng câu nói.

Không được vượt qua danh giới. Lời nói mạnh mẽ. Vô cùng ngang ngược.

Không cho phép một chút phản kháng nào. Tôi im lặng nhìn anh. Vừa hay.

Hôm nay tôi cũng không muốn ôm anh ấy ngủ chút nào. Tôi không để ý đến anh. Cầm chiếc váy ngủ Hạ trĩ tặng hôm nay.

Quay người đi vào phòng tắm. Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm. Mắt thẩm rụt nhìn thẳng đờ.

Tôi mặc một chiếc váy hai giây. Dài vừa qua đùi. Tôi cố tình đi đến trước bàn trang điểm.

Hơi cúi người trước gương. Từ từ thoa kem dưỡng ra. Tôi vừa chui vào chăn.

Anh ấy đã cọ tới. Tóc ngắn của anh cọ vào cằm tôi hơi nhột. Hơi ấm dần dần lan tỏa.

Phì. Đồ đàn ông thôi. Anh không phải nói không được vượt danh giới sao.

Tôi nói không được vượt danh giới là em. Đâu phải tôi. Ngoài cửa sổ trắng sáng vàng vạc.

Chính là lúc tình ý nồng nàn nhất. Đến giây phút mấu chốt. Tôi đẩy mạnh thắm rụt ra.

Thắm rụt. Tôi muốn uống nước. Ngoan.

Lát nữa hẳn uống. Tôi vội vàng kéo bàn tay đang làm loạn của anh lại. Ngược mặt lên.

Lông mi khẽ rủ. Khóe mắt hơi đỏ. Tôi đáng thương cầu cứu anh.

Tôi muốn ngay bây giờ cơ. Thắm rụt hít sâu một hơi. Ra khỏi phòng.

Nhìn thắm rụt đứng dậy rót nước. Động tác trôi chảy. Tôi lập tức đóng cửa khóa lại.

Một mạch dứt khoát. Nghe tiếng gõ cửa liên tục bên ngoài. Từ lời nói nhẹ nhàng dỗ rành ban đầu chuyển sang đe dọa lạnh lùng.

Rồi đến bức bối. Giận dữ. Tôi chỉ nói một câu nhà nhạt.

Thắm rụt. Tối nay anh ngủ thư phòng đi. Tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại.

Tôi nghĩ thắm rụt có lẽ đã bỏ cuộc. Ngay khi cơn buồn ngủ kéo đến. Tôi chuẩn bị ngủ thì cửa phòng cách một tiếng.

Mở ra. Tôi lập tức bật dậy khỏi giường. Thắm rụt tùy ý ném chìa khóa phòng xuống đất.

Chầm chậm bước về phía tôi. Mắt anh hơi rủ xuống. Khóe miệng nở nụ cười.

Lại lừa tôi à. Giọng nói chậm thấp vang lên. Nhưng lại dự dằng đến bất ngờ. Anh càng như vậy.

Tôi càng cảm thấy. Tôi xong đời rồi. Đến khi tôi tỉnh dậy vào ngày hôm sau.

Đã là buổi trưa. Thắm rụt không ở bên cạnh. Tôi gọi một tiếng.

Rất tốt. Giọng tôi đã khản đặc rồi. Đột nhiên nhớ ra tôi qua trong cơn mưa màng.

Nghe thắm rụt nói anh ấy phải đi công tác một chuyến. Tôi lại lặng lẽ nằm xuống. Buổi tối.

Hạ trĩ hỏi tôi thế nào. Có bộ chuyển bào này. Đến đường Tăng cũng phải đầu hàng.

Ha ha. Đường Tăng đi công tác rồi. Còn yêu tình thì sắp sẽ rồi.

Hạ trĩ cười không ngớt. Rủ tôi ra ngoài chơi. Hai chúng tôi vừa đến quán bar.

Đối diện đã đụng phải Mục Nam Đình. Bên cạnh cô ta có một người đàn ông. Mục Nam Đình bỏ đi về giả tạo thường ngày.

Trên mặt không hề che giấu sự chán ghét. Thật xui xẻo. Gặp phải đồ sao trời.

Mục Nam Đình cậu ăn nói cho cẩn thận đấy. Tôi nói sai sao. Mục Nam khề.

Nếu không phải vì cậu. Thẩm rụt sẽ không luôn nhắm vào Mục Thị của chúng tôi. Cậu có biết bây giờ Mục Thị khó khăn thế nào không? Cha bận đến mức đã một tuần không về nhà rồi.

Tôi thấy buồn cười. Mục Nam Đình. Đầu óc cậu bị cửa kẹp vào à. Nhà họ có liên quan gì đến tôi.

Mục Nam Đình tức nghẹn. Hạ trĩ sẵn tay áo lên máng. Mục Nam Đình.

Nếu mồm miệng rảnh rồi thì đi liếm bồn cầu đi. Đừng có ở đây lại nhảy nữa. Cậu.

Cậu gì mà cậu. Tôi thấy cậu là đang ghen tị với Nam Khê đấy. Tôi nghe nói cậu tự tiến cử mình lên giường thẩm rụt bị anh ấy ném ra ngoài rồi.

Thật mất mặt. Nếu là tôi tôi sẽ tự trôn mình ngay lập tức. Đờ phải ở đây làm trò cười.

Tôi đứng bên cạnh nghe mà ngứa người. Mục Nam Đình. Tự tiến cử lên giường.

Bị ném ra ngoài. Quả thực là chuyện thẩm rụt có thể làm. Sắp mặt Mục Nam Đình thay đổi liên tục.

Người đàn ông bên cạnh nghe xong cũng nhúc nhích chân bỏ đi. Mục Nam Đình tức đến rậm chân. Nhấn răng, nhấn lợi nhìn tôi.

Mục Nam Khê. Cậu đừng có đắc ý. Cậu tưởng thẩm rụt thích cậu đến mức nào. Anh ta chẳng qua chỉ là ham của lạ.

Đợi hết hứng thú rồi. Cậu cứ chờ bị quét ra khỏi cửa đi. Tôi cười nhạt.

Cậu đừng giận. Biết đâu đợi tôi đi rồi. Cậu lại có cơ hội đó.

Nhìn vẻ mặt tức giận đến phát điên của Mục Nam Đình. Trong đầu tôi trập hiện lên hình ảnh mình trước khi bị gửi đi năm đó. Tôi 15 tuổi.

Từ việc ác miệng cho đến cầu xin mềm mỏng. Dù tôi có cầu xin cha thế nào. Cuối cùng ông vẫn bắt tôi phải đi.

Hóa ra lúc đó tôi là như thế này à. Nhìn bóng lưng Mục Nam Đình rời đi. Hạ trĩ hả hê. Còn tôi thì không có cảm giác gì.

Tôi nhấp một ngụm rượu nhỏ. Hạ trĩ nhìn tôi. Nói khét.

Cũng là hôm qua. Lộ nhiên say rượu. Tôi mới biết.

Thẩm rụt đã chinh cha cậu thảm hại rồi. Tớ phải nói là đáng đời. Ai bảo hồi đó ông ta không quan tâm đến sống chết của cậu.

Tiền sinh hoạt còn phải tự lo. Tôi cười không quan tâm. Bảy năm không hỏi han.

Tôi đối với người cha này. Sớm đã không còn tình cảm gì. Nhưng Nam Khê.

Cậu cũng quá không có ý tứ rồi. Cậu và Thẩm rụt đã sớm ở bên nhau rồi. Sao không nói cho tớ biết chứ? Chia sẻ cho tớ bí kíp yêu xa với.

Người yêu xa với Thẩm rụt không phải là tớ. Không thể nào. Lộ nhiên nói Thẩm rụt hãy có thời gian là bay đến nước mờ tìm cậu.

Năm nào cũng vậy. Trong đầu tôi lại dâng lên những ký ức cũ. Tôi nhớ lại năm đầu tiên ở nước mờ.

Tôi quả thực đã nhìn thấy Thẩm rụt. Anh ấy ngồi trong chiếc xe hơi sang trọng. Còn tôi mặc bộ đồng phục làm việc dính đầy dầu mỡ vừa tan ca.

Khoảnh khắc anh ấy ngừng đầu. Tôi lập tức trốn đi. Tư tưởng kéo về.

Lại nghĩ đến lời học trưởng Kim Duệ nói gần đây. Lần này thì đến lượt tôi ngạc nhiên. Làm sao có thể? Lộ nhiên nói Thẩm rụt trước đây ghét học hành đến thế nào.

Sau này lại nỗ lực đến mức đó. Cho anh ấy đặt ra một mục tiêu cho anh ấy. Chỉ cần anh ấy hoàn thành sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh ấy nữa.

Thấy tôi vẽ mặt gương ác. Hạ chỉ hét lên. Tôi thực sự mở mang tầm mắt rồi.

Thẩm rụt lại là một kẻ si tình. Anh ấy thầm yêu cậu 7 năm. Quá đỉnh.

Điện thoại rung nhẹ một cái. Là tin nhắn Thẩm rụt gửi đến. Hỏi tôi đã ăn cơm chưa? Tôi lặng lẽ nhìn điện thoại.

Trong lòng trăm mối cảm xúc lẫn lộn. Đủ vị chua chát. Ngọt ngào tràn ngập trong tim.

Ấm nóng cuộn chảy trong huyết quản. Ăn rồi. Anh ăn chưa? Chưa.

Ồ. Thẩm rụt gửi liền 3 dấu hỏi cho tôi. Em không ổn. Không có.

Vợ ơi. Em có phải nhớ tôi rồi không? Tôi nắm chặt điện thoại. Hồi lâu.

Ừm. Tôi nhắn gửi. Thẩm rụt.

Tôi thực sự hơi

Khi nhớ anh, bên kia không trả lời tin nhắn. Tôi nhìn chằm chằm vào điện thoại, đột nhiên hiện lên tin nhắn mới nhất. Chồng, đang xem vé máy bay đây.

Tối nay tôi đã uống một chút rượu. Hạ trĩ không yên tâm, luôn ở bên tôi. Sau đó hình như lộ nhiên cũng đến.

Khi thầm ruột đến, đã là rạng sáng. Cả người tôi chấn chóng, nhưng vẫn nhận ra ngay. Chồng tôi đến rồi.

Tôi lao đảo chạy về phía anh. Lấp bắp gọi, chồng ơi. Tôi vùi mặt vào lòng anh, rụi tới rụi lui.

Không nhìn thấy vẻ mặt anh thế nào, rồi đưa tôi về nhà. Khi sắp bị nhét vào xe, tôi vẫn cứ lăm bằm khâu trụ. Tôi không say, thất đấy.

Tôi rất tỉnh táo biết mình đang làm gì, nhưng tôi không nhịn được muốn làm loạn một chút. Tôi chỉ vào thăm ruột, hỏi anh tất cả những điều tôi muốn biết. Thăm ruột, 7 năm qua, anh đến nước mờ tìm ai? Anh kéo tay tôi vào lòng bàn tay, bóp nhẹ.

Em, 1 năm khe, tôi nghe thấy tiếng tim mình đập, giống như nhịp trống ruộng rập và mạnh mẽ nhất tôi từng nghe. Chân thật đến vậy. Tại sao không nói cho tôi biết? Anh cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt đen lái lấp lánh thừa ánh sáng không rõ tên.

Tôi sợ em không muốn gặp tôi. Mũi tôi cay rỏ, nước mắt lập tức tuôn ra. Tôi không hay khóc.

Thật đấy. Tôi đã lâu không khóc rồi. Có lẽ là do tác dụng của cồn.

Tôi ôm thăm ruột bắt đầu gào khóc nước nỡ. Không thành công. Không đâu.

Thực ra, lần đó, tôi nhìn thấy anh rồi. Tôi, lúc đó vừa tan ca, mặc đồng phục làm việc. An-an Audio chúc các bạn một ngày tốt lành.

Trên tay còn gói đồ ăn thừa buổi tối. Tôi thấy anh. Anh đang ngồi trong xe.

Tôi sợ anh nhìn thấy tôi như vậy. Mặt tôi còn vương nước mắt. Thút hít không ngừng.

Từ nhỏ anh đã không thích tôi. Tôi sợ nhìn thấy sự ghét bỏ. Thất vọng.

Chấn ghét trong mắt anh. Thăm ruột. Tôi sợ.

Nên, tôi lập tức trốn đi. Tôi khóc không thành tiếng. Thăm ruột hoảng hốt rỏ rành nhẹ nhàng.

Ngốc quá. Không phải. Em đừng khóc mà.

Tôi lúc nào nói không thích em. Xin lỗi. Em đừng khóc nữa.

Là tôi không tốt. Tôi vui mặt vào lòng anh. Nghe anh giải thích lấp bắp.

Anh mới ngốc ấy chứ. Anh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi. Dự dằng ăn ủi tôi.

Cuối cùng, anh còn cẩn thận thêm một câu. Vợ ơi. Nước mũi em dính vào người tôi rồi.

Anh nâng mặt tôi lên. Lau nước mắt và. Nước mũi cho tôi.

Tôi có phản kháng. Nhưng trận khóc lớn vừa rồi đã tiêu hao hết sức lực của tôi. Tôi nhắm mắt lại.

Mơ màng muốn ngủ. Mơ hồ cảm nhận được những nụ hôn dày đặc cũng rơi xuống khóe mắt. Chán.

Má. Khóe môi tôi. Và cả giọng nói trầm ấm của anh.

Đồ ngốc. Tình yêu rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra. Đồ ngốc.

Ngoại chuyện của thềm giạt. Lộ nhiên trước đây luôn bảo tôi nên đi mở mang tầm mắt. Đừng treo cổ trên một cái cây.

Nói rằng yêu thềm là điều ngốc nghếch nhất. Hẳn thì hiểu gì. Chúng tôi có hôn ước cơ mà.

Nhớ lần đầu tiên gặp em. Là vào dịp Tết Nguyên Án. Em theo bố mẹ đến nhà họ thềm.

Mẹ tôi nắm tay mẹ em nói. Sau này hai đứa nó kết hôn. Hai chúng ta vừa là bạn thân vừa là thông gia.

Năm đó. Tôi 10 tuổi. Tôi lút nhìn cô bé đang bị ép biểu diễn tài năng.

Xinh xắn như một cô búp bê. Cô bé ấy sau này sẽ là vợ tôi sao. Tôi lập tức nghĩ đến cảnh mẹ tôi say bảo cha tôi.

Tôi nghiêm mặt lại. Không. Tôi không cần vợ.

Thế nên. Chỉ cần em lại gần. Tôi đã muốn mắng người.

Nhưng tôi đã không làm thế. Không phải vì em quá đáng yêu đâu. Mà là vì.

Cha tôi nói. Tôi 10 tuổi đã là một người đàn ông rồi. Và đàn ông thì không được làm phụ nữ khóc.

Mặc dù em mới 8 tuổi. Chỉ tính là nửa người phụ nữ. Nên tôi đành phải nghiêm mặt.

Muốn em tránh xa tôi một chút. Nhưng em vẫn ngây ngốc mỉm cười với tôi. Đồ ngốc.

Ngày hôm đó ra về. Mẹ tôi cứ nhất quyết bắt chúng tôi ôm nhau một cái. Tôi nhìn một nam khê.

Người chỉ thấp hơn tôi một chút xíu. Rồi chìm vào suy tư. Trong đầu tôi vang lên câu nói của cha.

Đàn ông phải rộng lượng một chút. Tôi bước tới ôm em một cái. Cánh tay dùng lực.

Không bế lên được. Bên cạnh là tiếng cười chế nhạo không chút thương tiếc của mẹ tôi. Và cả tiếng cười khê của em nữa.

Ngàng đầu lên nhìn. Một nụ cười giảo giả nhanh chóng nở rộ trên khuôn mặt trắng hồng. Bầu bĩnh của em.

Mắt cong cong. Khóe môi nhếch lên thật lâu không tắt. Đẹp đến nỗi khiến người ta không thể rời mắt.

Nụ cười đó tôi đã nhớ rất lâu. Lần gặp lại em sau đó là ở trường học. Năm đó.

Tôi học lớp 9. Em là học sinh mới lớp 7. Tôi thường nghe các bạn nam bàn tán về một học sinh mới. Ngay cả Lộ Nhiên cũng vậy. Vào một buổi giải lao lớn.

Tôi và Lộ Nhiên đang chơi bóng rổ. Bỗng Lộ Nhiên va vào tôi một cái. Gia hiệu tôi nhìn về phía căng tình.

Nhìn theo hướng hắn ta. Tôi đã thấy một nam khê. Ánh nắng trời trang rực rỡ.

Xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng xuống. Làn da em trắng đến mức như trong suốt. Cả người em lấp lánh và nổi bật.

Lộ Nhiên hoang hoang nói. Thế nào? Lừa học sinh mới này. Cô bé đó là xinh nhất.

Không đúng. Sau khi chúng tôi thống nhất thảo luận. Cả trường này cô bé đó là đẹp nhất.

Tôi lút Lộ Nhiên. Người ta cần cậu đánh giá A. Lộ Nhiên cười hỉ hỉ. Tôi nói chơi thôi mà.

Cậu làm gì mà thái độ gay gắt thế. Trong lòng tôi hừ lạnh. Kệ xác cậu.

Tôi thu hồi ánh mắt. Quay người ném bóng rổ. Chượt.

Bóng rổ lại về tay. Tôi nhìn xuống quả bóng trong tay. Chán.

Đi thôi. Tưởng rằng sẽ không có lần sau. Nhưng cuối tuần.

Em và bố mẹ lại đến nhà họ thăm. Mẹ tôi biết chúng tôi đều học ở trường nhất chung. Năm tay mẹ em không ngừng nói.

Đây đúng là duyên phận. Bây giờ tôi không còn là thằng nhóc 10 tuổi nữa. Tôi biết kết hôn nghĩa là gì.

Tôi quay sang nhìn Mục Nam Khê đang chăm chú ăn hoa quả. Em chật ngừng đầu lên. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau bất ngờ.

Em hơi xững lại. Rồi nở một nụ cười ngọt ngào với tôi. Tôi có cảm giác như bị bắt quả tang.

Lòng ngực khẽ run lên. Có chút bối rối. Nhưng vẻ ngoài của tôi vẫn bình thản.

Mặt không cảm xúc rời ánh mắt đi. Sau hôm đó, Mục Nam Khê thấy tôi ở trường cũng chạy đến chào hỏi. Ngọt ngào gọi tôi là tiểu ruột ca ca.

Lộ nhiên nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc. Đồ ngốc. Tôi khoác vai lộ nhiên.

Đi. Chơi bóng rổ. Kết quả thi giữ kỳ được công bố.

Tôi bị mẹ đánh trong một trận to đùng. Tôi không hiểu. Nhà tôi giàu thế này rồi.

Tại sao tôi vẫn phải học? Cũng vào ngày hôm đó, Mục Nam Khê và mẹ em lại đến. Tim tôi thịch một cái. Thôi rồi.

Lát nữa mẹ tôi có thể sẽ đánh tôi thêm lần nữa. Vì Mục Nam Khê đã đạt hạng nhất khối lớp 7. Đừng hỏi tại sao tôi biết. Tất cả con trai khối lớp 9 đều biết Mục Nam Khê lớp 7. Một, không chỉ xinh đẹp mà thành tích còn cực kỳ tốt.

Nổi tiếng hơn cả tôi ở trường. Tôi nghĩ một lát. Dứt khoát trốn trong phòng không ra.

Tôi mở máy tính. Chuẩn bị chơi game với lộ nhiên. Đột nhiên có người gõ cửa.

Tôi nhìn ra. Là em. Em nói đến mượn sách học kỳ sau của lớp 7 để xem.

Cô bé này có vấn đề không? Học kỳ này còn chưa kết thúc. Xem sách học kỳ sau làm gì? Tôi đã có thể tưởng tượng được ánh mắt mẹ tôi nhìn tôi lát nữa rồi. Tôi lục lọi tìm kiếm trong tủ sách.

Không biết sách lớp 7 còn ở đó không? Một mùi hương thoang thoảng trượt bay vào mũi tôi. Em đột nhiên ghé sát. Nói cùng tìm.

Em buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng. Áo phông trắng kết hợp với chân váy kẻ sọc đen. Để lộ đôi chân dài trắng nõn thon thả.

Tôi lặng lẽ rời ánh mắt đi. Bên tay nghe thấy tiếng gầm gừ của lộ nhiên từ tay nghe. Tôi nhìn mục nam khô.

Đi về phía máy tính. Mặc kệ sự bất mãn của lộ nhiên. Nói một câu.

Không chờ nữa. Rồi nhanh chóng tắt máy. Tìm thấy sách xong.

Em hỏi có thể đọc ở đây không? Tôi gật đầu. Em cười giảo rở. Nghe thơ vào trong sáng.

Tôi dựa vào giường chơi điện thoại. Ánh mắt thỉnh thoảng lướt nhìn em. Em cúi đầu đọc sách.

Thỉnh thoảng lại vé những sợi tóc lòa xòa ra sau tay. Tai em nhỏ nhắn đáng yêu. Gây trắng nõn vào trong suốt.

Thật quyến rũ. Ngay hôm đó em ở trong phòng tôi rất lâu. Ngay cả sau khi em đi.

Trong phòng vẫn còn vương vấn mùi hương thoang thoảng. Đêm đó. Tôi đã có một giấc mơ rất đẹp.

Hôm sau đi học. Mục nam khô tìm tôi. Nói xin lỗi vì hôm qua không biết tôi tâm trạng không tốt.

Lại còn đến làm phiền tôi. Em nói được nửa chừng. Đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt bất an nhìn tôi. Thôi rồi. Chuyện tôi đứng bết toàn trường em đã biết rồi.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé tria ra trước mặt tôi. Em như dâng bảo vật. Mở lòng bàn tay ra.

Là một viên kẹo. Khóe miệng tôi cứng đờ. Tôi không ăn kẹo.

Ánh mắt em lướt qua. Có chút buồn bá. Thôi được.

Khoảnh khắc em định rút tay về. Tôi cầm lấy viên kẹo. Bỏ vào miệng.

Tôi thấy đôi đồng tử đen lấy của em trong veo như nước. Ánh mắt long lanh. Điều ruột ca ca.

Ngon không? Em thích nhất vị dứa. Em không chớp mắt nhìn tôi. Tôi lại nhớ đến giấc mơ tối qua.

Cũng là ca ca. Ca ca gọi không ngừng. Gọi khiến tôi bức rứt không yên.

Tim đập nhanh. Tâm hồn sao động. Tôi quay mặt đi không nhìn em.

Khẽ ho khan một tiếng không tự nhiên. Cũng được. Sau khi em đi.

Lộ nhiên cứ không ngừng hỏi tôi có chuyện gì. Tôi không thèm để ý đến hắn. Hắn ta tiếp tục nói với giọng điệu mỉa mai.

Tao đã nói rồi mà. Hôm qua hình như tao nghe thấy tiếng con gái trong phòng máy. Thảo nào ngay cả game cũng không chơi.

Chật chặt chặt. Ghen tị quá đi. Giọng hắn không nhỏ.

Tôi lập tức đá cho hắn một cái. Đừng nói bậy. Hai nhà chúng ta có giao dịch làm ăn.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Tôi thi tốt nghiệp cấp 2 không tốt. Cha tôi phải dùng chút tiền để tôi vào cấp 3. Khu cấp 2 và cấp 3 cách nhau khá xa.

Nhưng điều đó cũng không ngăn cả Nam Khê ngày ngày đến tìm tôi. Lộ nhiên biết chúng tôi có hôn ước. Cứ động một tí là gọi em là chị dâu.

Khiến cả trường đều nghĩ chúng tôi đang yêu nhau. Sau này, số lần Nam Khê đến tìm tôi ngày càng ít đi. Mỗi lần vừa đến một lát lại bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi.

Còn tôi cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên hỏi chuyện vài lần. Nói đi nói lại chỉ là phải coi trọng việc học. Rồi không được làm lờ dờ người ta.

Làm hại cô bé ấy. Nam Khê xinh đẹp. Ngoan ngoãn đáng yêu.

Thành tích cũng tốt. Là bảo bối của giáo viên chủ nhiệm. Có người thích em.

Tự nhiên cũng có người phỉ báng em. Bắt đầu có đủ loại lời lẽ buồn xỉn nói xấu Nam Khê. Nhưng thấy Nam Khê không để tâm.

Có thời gian vẫn đến tìm tôi. Hai, em ấy vẫn còn nhỏ. Nhưng tôi biết không thể tiếp tục như vậy được.

Tôi bắt đầu trốn tránh em. Em đến thì tôi đi. Lâu dần.

Cộng thêm việc em sắp thi cấp 3 vào năm sau. Em ít đến hơn. Nói không mất mát là giả.

Tôi luôn tự ăn ủi mình. Đợi thêm chút nữa. Đợi em lớn hơn một chút.

Cũng chính lúc này tôi mới nhận ra mình có lẽ đã thích em. Đó là lần đầu tiên tôi thấy em khóc. Em quỳ ở đó.

Môi miếng chặt. Có thể thấy em đang cố gắng hết sức không khóc. Nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Trong ký ức của tôi, em luôn mỉm cười. Ngay cả khi thơ thần cũng đáng yêu lạ thường. Nhìn đôi mắt đỏ hoe vì khóc của em.

Lòng tôi vô cùng nặng trĩu. Lại không biết phải ăn ủi em thế nào. Xin chia buồn.

Tôi đưa cho em một tờ khăn giấy. Tách một tiếng. Một giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay tôi.

Lạnh buốt thấu xương. Nhưng lại nóng bỏng vô cùng. Hóa ra thích một người là cảm giác này.

Không muốn em buồn. Không muốn em rơi lệ. Em nhận lấy khăn giấy.

Nói khẽ một tiếng cảm ơn. Lạnh lung và xa cách. Tôi vô thức nắm chặt tay.

Trong lòng nặng trĩu đến mức gần như không thở nổi. Sau ngày hôm đó tôi không còn thấy em cười nữa. Đi ngang qua lớp em.

Em cũng chỉ cúi đầu đọc sách. Ngày hôm đó tôi nhìn chiếc ghế trống không của em. Lòng bất an mờ mờ.

Tôi bảo lộ nhiên đi hỏi thăm xem tại sao Nam Khê hôm nay không đến. Ai ngờ lại thấy lộ nhiên đang hôn hạ chí. Mẹ kiếp.

Tôi sốt ruột tìm em khắp trường. Không tìm thấy em. Tôi dứt khoát đi thẳng đến khu văn phòng giáo viên.

Tôi đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm của Nam Khê. Chưa kịp nói lời nào. Cô Trương đã lên tiếng trước.

Em thăm. Em đến đúng lúc lắm. Đi cùng cô đến nhà bạn mục một chuyến.

Tôi cứ tưởng Nam Khê bị ốm. Nhưng khi đến nhà họ mục và nhìn thấy một nữ chủ nhân xa lạ khác, tôi mới bàng hoàng nhận ra. Cô Trương khuyên Mục Chính Quốc một cách tận tình.

Nam Khê học rất giỏi. Bây giờ lại sắp thi cấp 3 rồi. Lúc này nghỉ học.

Chẳng khác nào tự hủy hoại tương lai. Cho Nam Khê, chuyện nghỉ học này vẫn nên xem xét lại. Mục Chính Quốc vẫn đang cố gắng ngụy biện.

Họ đang ép Nam Khê đi. Không đúng. Nam Khê thậm chí không có quyền lựa chọn.

Một cơn giận dữ xen lẫn đau lòng bùng lên. Tôi lập tức dẫn dữ nói. Chú Mục.

Chú đang ép Nam Khê. Tiểu giọt à. Chú làm vậy là vì tốt cho Nam Khê. Các cháu bây giờ còn nhỏ.

Không hiểu được sự cân nhắc của bậc làm cha mẹ. Hơn nữa đây dù sao cũng là chuyện riêng trong nhà. Tiểu giọt cứ về trước đi.

Ông ta muốn đuổi tôi đi. Tôi cố gắng điều chỉnh hơi thở. Cố gắng tránh để cơn giận bùng phát.

Cháu muốn gặp Nam Khê. Cô gái này giờ đứng bên cạnh xem kịch bật cười. Anh không gặp được cô ấy đâu.

Cô ấy bị mẹ tôi nhốt rồi. Đình đình. Người phụ nữ xa lạ cười gượng.

Nam Khê hôm nay không khỏe. Tôi bước lên một bước. Không lùi bước.

Tôi muốn gặp Nam Khê. Mục đích khuốc thẳng nhiên mở lời. Thăm giật.

Cái tính thiếu da của cháu đúng là nên sửa lại. Nhà họ thắm bây giờ đang ngập trong nợ nần. Chú khuyên cháu đừng quản chuyện nhà người khác thì hơn.

Cơ thể tôi giữ lại. Điện thoại gieo. Ngày hôm đó tôi đã không gặp được Nam Khê.

Nhà họ mục đột ngồi rút vốn. Chuối vốn của thắm thị bị đứt gãy. Cùng ngày, cha tôi uống rượu trên bàn tiệc để xuất huyết dạ dày phải cấp cứu.

Nam Khê. Xin lỗi em. Tình hình nhà họ thắm còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ.

Cha tôi vẫn đang cấp cứu. Mẹ tôi đã ngất đi mấy lần vì khóc. Thắm thị cần có người đứng ra chủ trì đại cục.

Dù tôi lo lắng sợ hãi nhưng cũng biết mình không được phép như chí. Bà nội tôi. Trống gậy.

Bước những bước nặng nề về phía tôi. Bà trông có vẻ mệt mỏi. Nhưng đôi mắt lại ánh lên tia kiên nghị.

Bà nói. Tiểu ruột đừng sợ. Bà sẽ cùng cháu đi.

Ngày Nam Khê ra nước ngoài. Lộ nhiên chạy đến hỏi tôi sao không đi tiến em. Tôi có đi chứ.

Nhưng có ích gì đâu. Em cân bản không muốn đi. Tôi đứng từ xa nhìn em lặng lẽ giữa đám đông ồn ào.

Âm thầm bước đi trong vô vàn tiếng cười nói. Em trông thật tủi thân. Cảm giác thất bại rằng lên từ tận đáy lòng.

Bàn tay bung lỏng bên hông từ từ xích chặt. Tôi cố kìm nén ham muốn đuổi theo em. Tôi tự nhủ.

Đừng hành động theo cảm tính nhất thời. Tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm. Khủng hoảng của nhà họ thắm vẫn chưa được giải quyết.

Tôi mới bước chân vào thương trường. Chuyên môn không đủ. Kinh nghiệm không có.

Hay nói thẳng ra là không biết gì cả. Tôi không thể khiến tất cả mọi người trong công ty tin tưởng. May mắn là mọi người vẫn đang trong trạng thái chờ đợi.

Tôi vẫn còn thời gian để bù đắp những thiếu sót của mình. Khi cha tôi xuất viện. Tôi đã đi tìm Nam Khê.

Nhưng tôi đã thấy gì? Tôi thấy Nam Khê đang bưng đĩa, rửa bát cho người ta. Em ấy đang đi làm thêm. Em mới 15 tuổi.

Tôi đi theo em. Theo mãi đến một tòa nhà cũ kĩ tồi tàn. Tôi gần như không thể tin nổi.

Toàn bộ cơ thể bị cơn giận dữ cuốn lấy. Khi tôi chuẩn bị mở cửa xuống xe. Em đã trốn đi rồi.

Em không muốn gặp tôi. Tôi thấy lồng ngực mình ngày càng ngẹt lại. Cho đến khi không thở nổi.

Tôi từ từ nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra. Nội tâm nằng giá. Tình hình hiện tại của Thẩm Thị.

Cùng với mối quan hệ căng thẳng với nhà họ Mục. Vì vậy, tôi đã bí mật hỗ trợ tài chính cho em. Em mới 15 tuổi.

Em thông minh như vậy. Không nên lãng phí thời gian ở đây. Với thân phận đó, tôi trở lại cuộc sống của em.

Chúng tôi thỉnh thoảng trò chuyện. Cùng nhau động viên. Tôi cố gắng làm cho mình bận rộn mỗi ngày.

Bận đến mức kiệt sức. Toàn thân đau nhất. Tôi hiểu rõ.

Tôi phải giữ được tâm trí tĩnh lặng như lòng nhiệt huyết. Chỉ có để đầu óc luôn ở trạng thái làm việc. Tôi mới không nghĩ đến em nhiều như vậy.

Mục Chính Quốc hoang phí. Coi trời bằng vung. Cộng thêm Tửng Lan và cô con gái kia.

Mục Thị xúc động chỉ là sớm muộn. Người quá phô trương. Quá ngông cuồng cuối cùng sẽ tự hủy hoại mình.

Mục Chính Quốc đã động chạm đến quá nhiều lợi ích của người khác. Số người bất mãn với ông ta ngày càng nhiều. Và tôi vẫn luôn chờ đợi một cơ hội.

Một cơ hội có thể kéo ông ta xuống. Thoảng cái 7 năm trôi qua. Mọi chuyện luôn trùng hợp đến kinh ngạc.

Chuỗi vốn của Mục Thị đứt gãy. Mục Chính Quốc tìm đến tôi. Nhưng trước khi đàm phán.

Người ta luôn phải có giá sản của mình. Bạn càng tỏ ra mạnh mẽ. Bạn càng nhận được nhiều.

Ông ta muốn mảnh đất phía đông thành phố. Và tôi chỉ đồng ý Thẩm Thị không tham gia đấu thầu. Nếu giữa chừng có thêm nhà họ lộ nhảy vào.

Thì chỉ có thể trách ông ta xui xẻo. Mục Chính Quốc đối với Thẩm ruột tôi. Giá trị duy nhất có lẽ là.

Chỉ có ông ta mới khiến Nam Khê cam tâm tình nguyện quay về nước. Vì trong những cuộc trò chuyện trước. Hình như em không muốn về nước nữa.

Vậy tôi phải làm sao đây? Tôi nhắc đến chuyện hôn ước với cha mẹ và bà nội. Họ nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu. Hôn ước gì cơ? Thôi rồi.

Hóa ra cuộc hôn ước này. Chỉ có mình tôi coi là thật. Mẹ tôi lúc đầu rất phản đối.

Vì Mục Chính Quốc mà cha tôi suýt mất mạng. Nhưng nghĩ đến mẹ của Nam Khê. Bà chỉ thở dài 1 tiếng.

Cha tôi lại nhìn mọi việc rất thoáng. Đàn ông phải rộng lượng. Bà nội không nói 2 lời.

Bắt đầu lật lịch. Mừng 5 tháng sau ngày tốt. Nên kết hôn.

Trời quang mây tạnh. Quả là 1 ngày tốt để kết hôn. Đoàn xe từ từ đi vào khu biệt thự.

Dừng trước cổng biệt thự nhà họ Mục. Tôi mở cửa xuống xe. Để đón cô gái yêu quý của tôi.

Nhìn em mặc váy cưới trắng mốt ngồi trên giường. Giống như 1 thiên thần bị lạc xuống trần gian. Sự rung động 55 tuổi nhưng không tự biết.

Sự mất kệt trong tình yêu 57 tuổi không thể làm gì. Sự bức đồng 58 tuổi. Sự đắm chìm năm 20 tuổi.

Em luôn có cách khiến ánh mắt tôi chỉ hướng về em. Em chỉ hơi bối rối lút nhìn tôi 1 cái. Chỉ 1 cái nhìn đó thôi.

Đủ khiến tôi lại 1 lần nữa đắm chìm. Hôn lễ diễn ra rất suôn sẻ. Câu nói còn đồng ý của em.

Càng khiến trái tim tôi đập loạn xạ 1 cách vô ích. Trái tim đang đập loạn bị 1 câu nói của em rọi cho tơi tả. Đêm tân hôn em lại muốn ngủ 1 mình.

Mặt tôi đã tắm rửa sạch sẽ. Lại còn cố tình chỉ cuốn 1 chiếc khăn tắm để rử rở em. May mà tôi có vẻ ngoài không tôi.

Còn em lại kém cỏi về sự kiên định. Tôi như ý đạt được. Nhưng chưa kịp vui mừng bao lâu thì đã không cười nổi nữa.

Tôi lại. Nhanh quá. Đây không phải là thực lực thật của tôi.

Tôi cố gắng chứng minh bản thân. Nhưng vợ tôi đuối rồi. Em ấy thật đáng yêu.

Tôi ôm người phụ nữ trong lòng 1 cái. Vừa ngoan vừa nhỏ. Tôi còn béo nữa.

Cả người mềm mại. Tôi thật sự rất thích em. Nam Khê sắp về nhà thăm rồi.

Nghe lộ nhiên nói. Mục Chính Quốc có ý định gả Mục Nam Đình cho nhị ra cận. Ha! Nhị ra cận có thể làm ông nội cô ta rồi.

Những năm qua Mục Chính Quốc đã làm ăn không sạch sẽ. Sớm đã có người theo dõi ông ta rồi. Thảo nào.

Vòng tròn của chúng tôi nhỏ. Để tránh sau này có người lăm lờ lấy chuyện này ra nói trước mặt Nam Khê. Bất kể em có quan tâm đến nhà họ Mục hay không.

Tôi cũng không muốn em không vui. Nhận được giấy đăng ký kết hôn. Cuối cùng tôi cũng chút được gánh nặng trong lòng.

Tôi cuối cùng đã danh chính ngôn thuận rồi. Lộ nhiên nói tôi có chút náo yêu đương. Kết hôn rồi.

Không đến mức vứt bỏ cả anh em đấy chứ. Tôi còn chẳng thèm vạch trần hắn. Ai là người trước đây hứa theo hạ chỉ gọi tôi là cha Nam.

Hơn nữa. Đi chơi với đám đàn ông như họ có gì vui. Hôm đó ở tuyệt dục gặp Kim Rệ.

Lão tử chỉ nhìn hắn ta là không vừa mắt. Sinh nhật 18 tuổi của Nam Khê. Tôi cầm hoa đi tìm em.

Định nói rõ lòng mình. Kết quả lại thấy tên này cũng cầm một bó hoa đang đợi em. Tôi ẩn mình trong góc.

Nhìn họ một nhóm người đi đến vũ hội tốt nghiệp. Đã lâu rồi tôi không thấy Nam Khê cười vui vẻ như vậy. Đột nhiên tôi nhớ lại năm đó.

Em nằm sấp trên bàn. Tôi ngồi trên giường lặng lẽ nhìn em. Cảm giác lúc đó thật tuyệt.

Em ở ngay bên cạnh tôi. Trong mắt tôi chỉ có em. Mặc dù sau này biết hai người họ không phải loại quan hệ tôi nghĩ.

Nhưng trực giác của đàn ông sẽ không sai. Hắn ta thích Nam Khê. Nam Khê.

Tôi thực sự hy vọng em là của tôi. Nhưng em không thích. Không vui.

Vậy thì thôi vậy. Trước đây tôi đã từng nghĩ như thế. Nhưng nhìn thấy tên đó khoác tay qua eo Nam Khê.

Lòng chiếm hữu ẩn sâu trong tim tôi nhanh chóng trỗi dậy. Ghen tuông đến phát điên. Rồi nhìn xem bây giờ.

Hai người cười nói vui vẻ. Còn định thêm ghi chát. Vợ tôi không yêu tôi nữa rồi.

Không đúng. Em chưa từng nói yêu tôi. Bây giờ em toàn gọi tôi là thấm ruột thấm ruột.

Cũng không gọi tôi là ca ca nữa. May mà em còn chút lương tâm. Biết phải dỗ dành tôi.

Vợ à. Yên tâm. Tôi dễ dỗ lắm. Bảo bố.

Ngoan. Gọi một tiếng ca ca đi. Hôm đó Nam Khê uống rượu.

Nam Khê say rượu thực sự rất đáng yêu. Giọng em dịu dàng nhỏ nhẹ như nước. Tôi lưu luyến dùng đầu ngón tay soa soa lên đôi môi xương đỏ của em.

Cuối cùng chúng tôi ôm nhau. Hôn nhau. Thở lộ tâm tình.